

Lyntest: Norma Revo PA-150

De gode gamle reference effekttrin er blevet udskiftet, og her følger en hurtig beskrivelse af teknik og lyd fra det nye effekttrin fra Norma Audio.

De gode gamle Vincent SP-995 effekttrin har været trofaste arbejdsheste i lytterummet i gennem snart 8 år, og de har gjort det rigtig godt! Jeg skal dog ærligt indrømme, at jeg også synes, at de har fyldt lidt meget. Men faktum er også, at prisen har været en medvirkende faktor. For det har - indtil nu - vist sig meget dyrt, hvis de skulle erstattes med et stereo-effekttrin, uden at gå på kompromis med ydelsen. Hifi-anmelderi bliver man ikke velhavende af, hvis éns integritet skal bibeholdes, og at bygge et reference setup op, er ikke uden udgifter! Men så skete der noget for nogle måneder siden, hvor jeg fik besøg af en integreret forstærker fra Norma Audio. Denne kunne også benyttes som effekttrin, og var fuldt ud på niveau med Vincent'erne. Og prisen var ikke afskrækkende høj. Norma Audio laver også et rent effekttrin baseret på samme teknik, med små forskelle... og dette er nu indkøbt, ubeset og "ubehørt".

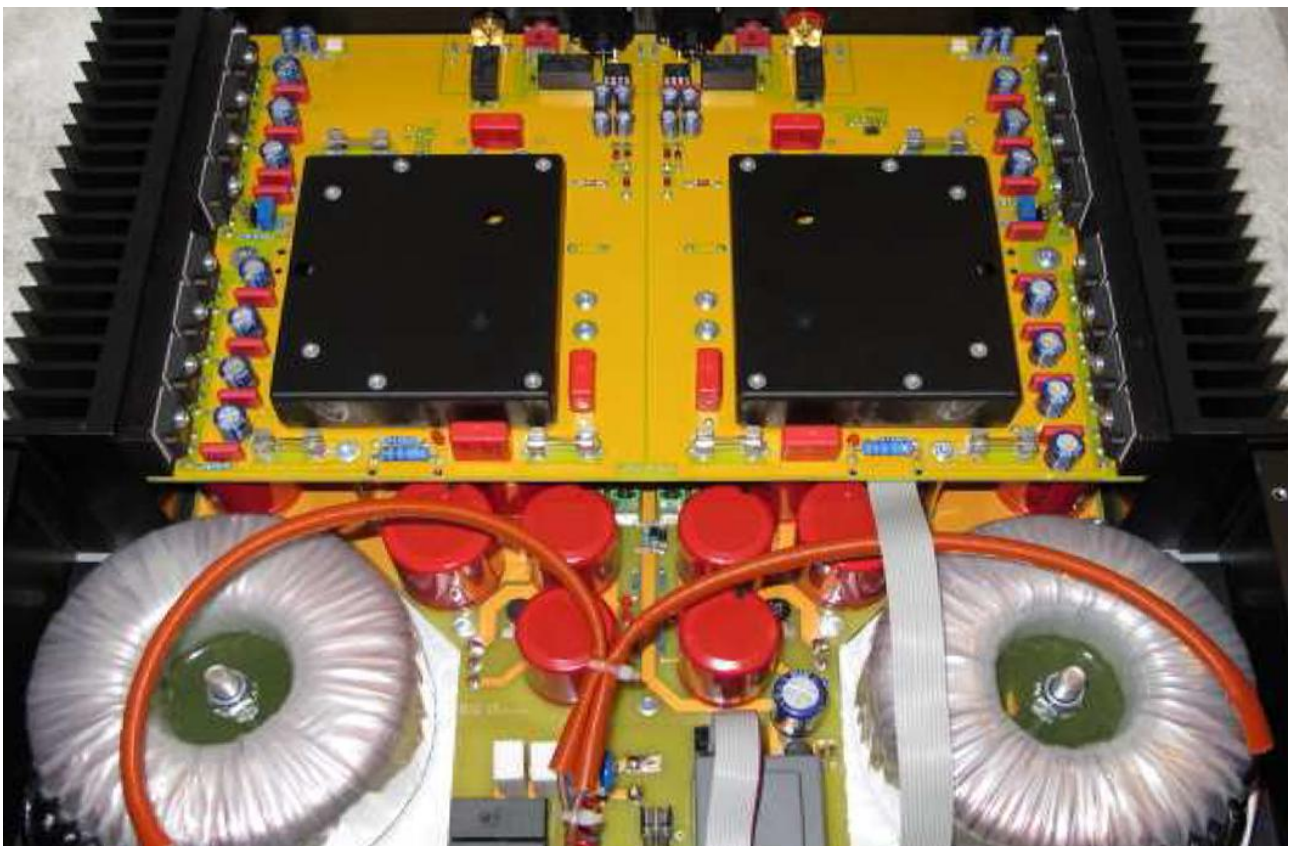
Norma Revo PA-150 deler både kabinet og indmad med den integrerede IPA-140. Den eneste tydelige forskel, udover en volumenknop og indgangsvælger, er antallet af transistorer i udgangstrinnet. Her har PA-150 8 stk. i hver side, mod 6 stk. i IPA-140. Det betyder også, at strømforsyning og indgangstrin er ens på de to. Men de lyder alligevel forskelligt... Som den integrerede IPA-140, så er PA-150 også en ubalanceret konstruktion, og trods ekstra XLR indgange, så skal den benyttes via de ubalancerede RCA indgange, for maksimal ydelse.

Et hurtigt lytteindtryk...

Hvor den integrerede IPA-140 ikke lød anderledes end Vincent'erne, men faktisk lige så godt, så er PA-150 meget anderledes... og bedre! Umiddelbart lyder den rundere og mildere i sin klang, og derfor oplevede jeg fra en start, at den lød lidt mørkere og mere lukket i sin spillestil. Men det er ingenlunde tilfældet, det er blot udtryk for, at de sidste rester af forvrængning er stort set helt borte! Ikke at Vincent'erne led slemt af dette, men det var åbenbart nok til, at der nu kan høres relativ stor forskel på dette.

Klangen er ikke helt så neutral som tidligere, og man kan nærmest beskrive det som den italienske, romantiske klang, som også præger højttalere og forforstærker i lytterummet. Altså en meget naturlig klang, uden artefakter fra elektronikken. Her var Vincent'erne mere "ordnung muss sein". Bassen er mere massiv, men har også fået et ekstra tryk, som kan mærkes tydeligt i mellemgulvet. Og samtidig er nuanceringen blevet endnu bedre. Og en lille gevinst er, at PA-150 skal have lidt mere havre fra forforstærkeren, hvilket gør det nemmere at dosere volumen. Her var Vincent'erne mere "hidsige" og temperamentsfulde, og skulle ikke stimuleres meget, før de spillede meget højt. De største forskelle opleves primært i mellemtone-området, hvor der er kommet mere luft og ro om de udøvende. Det giver et uhørt nærvær, som jeg kun har oplevet med meget dyrere effekttrin. Samtidig er lydbilledet vokset i bredden, og har nu bredt sig ud forbi højttalerne. Detaljeringen har også fået et hak opad, og dels er de blevet tydeligere, men der er også kommet nye facetter på, med en oplevelse af ekko og luft fra rummet omkring detaljerne. Et eksempel på dette er et nummer fra Pink Floyd's The Wall, hvor der bankes på en dør flere gange. Det fremstår nu tydeligt som om, at døren faktisk sidder i væggen bag venstre højttaler, i lytterummet.

Man får altså en helt ny indsigt i musikken, og placeringen af de udøvende er endnu mere plastisk.

Lige så fremstår sanger og kor endnu mere tydeligt adskilt af hinanden, uanset hvilken plade man vælger. Den såkaldte "lagkage"-lyd, hvor alle lag i musikken står fri af hinanden, er blevet endnu mere udpræget. Diskanten er som sagt meget anderledes end tidligere, og kan opleves lidt afrundet. Det pudsige er dog, at for eksempel bækkener fremstår meget tydeligt, dog ikke så markeret, men med endnu flere facetter af detaljerne. Der kommer flere bilyde fra anslag og vibreren fra bækkenet. Og efter et par plader, savnede jeg ikke noget.

Samlet indtryk

Selv om det kan lyde lidt som en kliché, nu hvor effekttrinnet allerede er indkøbt, så er Norma Revo PA-150 ydelsesmæssigt intet mindre end "Editors Choice". Og det er en udmærkelse, den også ville have fået ved en traditionel anmeldelse! Faktisk kunne den også have fået "Best Buy", for hvor Vincent'erne kunne konkurrere med meget dyre effekttrin, ofte til flere gange egen pris, så rykker PA-150 baren endnu højere op, og er til dato den bedste og mest komplette effektforstærker, jeg har hørt i lytterrummet, uanset pris!

Specifikationer:

- Princip: Stereo effekttrin
- Frekvensområde: 0 Hz – 2 MHz(!)
- Udgangseffekt: 2 x 150 watt, 8 ohm & 2 x 280 watt, 4 ohm
- Strømkapacitet: 48 ampere kontinuerligt, 200 ampere spidsstrøm
- Dimensioner: 43 x 11 x 36,5 cm (B x H x D)
- Vægt: 25 kg

Pris:

Kr. 39.000,-

Forhandler:

High End Stereo

Web: www.highend-stereo.dk Mail: info@highend-stereo.dk Tlf: 9396 0150

Reference-udstyr:

Pladespiller: Michell GyroDec SE, Reed 3P Pickup: Benz Micro Ebony TR, Goldring Legacy Stepup/Riaa: Ortofon ST-80SE, Vincent PHO-700 CD-afspiller: McIntosh MCD500 Streamer: Audiophileo 2 Forstærkere: Audio Analogue Bellini, Norma Revo PA-150 Højtalere: Xavian XN360 Kabler: Vincent XLR, SilverSonic AirMatrix RCA, SilverSonic Q10, SilverSonic D-75, AM USB Strømfiler: Isotek Syncro, PS Audio Dectet Tilbehør: Sound InVision paneler, SoundSmith EZ-mount

Lytterum:

Lytterummet er rektangulært, lige under 20 m². Højtalerne spiller på tværs af rummet med ½ meter til bagvæggen og over 1 meter til sidevæggene. Højtalere og lytteposition udgør en ligebenet trekant, med 2 meter på hver led. Rummet dæmpet med absorbenter og diffuserende paneler.